

- 9) Новая философская энциклопедия. В 4т. Т.4. _рук. Степин, Семигин, 2010
- 10) Философский словарь / Под ред. И.Т. Фролова. - 4-е изд.-М.: Политиздат, 1981.
- 11) Советский философский словарь, 1974 г.
- 12) Вебер М. Политика как призвание и профессия, Москва, 1990
- 13) <http://www.youtube.com/watch?v=NRU-8Y1JB7c> Толпа+Элита+Ризм или СКРЫТОЕ РАБСТВО

STRATEGIE DE SALVARE PENTRU OMENIRE

Florea Viorica, lector superior,
catedra SȘU, UTM

Lectura cărții ”Cunoașterea științifică a iubirii” sau ”Scientificarea iubirii” (”The Scientification of Love”,1999) scrisă de **Michel Odent**, medic francez, care a revoluționat viziunile spitalicești în ceea ce privește nașterea naturală, m-a inspirat să aleg acest titlu. Activând ca chirurg și obstetrician într-un spital de stat din Franța, orașelul Pithiviers, a studiat fiziologia nașterii și a introdus pentru prima dată în Europa camera de nașteri „ca acasă” și bazinul cu apă pentru nașteri. Din 1985 și până în prezent Odent locuiește și continuă practica sa la Londra, asistă în calitate de "moașă" și nașteri acasă, care sunt asigurate de sistemul medical din Marea Britanie. Michel Odent este fondatorul "Centrului de Cercetare Privind Sănătatea Primară", cu sediu la Londra, al cărui obiectiv este studierea corelațiilor dintre evenimentele din „perioada primară” (de la concepere până la vârsta de un an) și sănătatea și comportamentul de mai târziu. Este autorul a 50 de lucrări științifice și 12 cărți publicate în 22 de limbi. În limba română sunt traduse și editate: ”Funcțiile orgasmelor” și ”Cezariana”.

Pentru descrierea fenomenului numit de autor - ”cunoașterea științifică a iubirii” a servit **metafora oglinzii**. ”Științele exacte sunt asemeni oglinzii: privim în ea pentru a ne vedea imaginea reflectată. Astăzi această oglindă este poleită până la strălucire, dar e spartă în mii de cioburi. Scopul nostru este de a determina - cum sunt legate între ele aceste cioburi mari și mici.”

”Cunoașterea științifică a iubirii”, a fost **dedicată lui Eugène Nielen Marais** - ”omul a cărui oglindă a rămas întreagă”. Întâmplarea a făcut ca Michel Odent să cunoască lucrările acestui poet din Africa de Sud. Om de o cultură și sensibilitate aparte - a studiat teologia, dreptul și medicina, era jurnalist și

practica avocatura, a consacrat mulți ani cercetării comportamentului diferitor specii de animale. Această calitate, de a face conexiuni între diferite sfere ale cunoașterii, ia permis să pătrundă adânc în ceea ce este iubirea, suferința, natura omului. El și-a propus să descopere – ceea ce intuia ca poet – **legătura durerilor nașteri cu dragostea maternă**. Marais a evidențiat o **legitate simplă pentru speciile care nasc pui nematuri - procesul nașterii este dureros**. Cercetările sale au fost realizate în 1920. [1 p.22]

În ”The Scientification of Love”, Michel Odent face o sinteză din diferite domenii ale cunoașterii: etologie, fiziologie, etnologie și istorie, medicină, tradiții religioase, fizică, filosofie etc. Autorul abordează un șir de întrebări majore pentru supraviețuirea și continuitatea Omului. Ne vom referi doar la unele din ele.

Când și cum începe să se dezvolte abilitatea omului de a iubi?

Totul începe încă din perioada intrauterină. Emoțiile, trăirile femeii însărcinate influențează considerabil asupra sociabilității, capacității de a iubi a omului nou născut.

Metamorfozele din această perioadă pregătesc viitorul copil pentru naștere și viață. Pe parcursul sarcinii, cuplul femeie – bărbat se pregătesc pentru a deveni familie. **Odată cu nașterea copilului se naște Familia.**[2]

Conceperea, nașterea și alăptarea sunt etape ale unui proces integral - sexualitatea omului. Toate aceste fenomene sunt însoțite de un cocktail hormonal.

Oxitocina (din limba greacă *ōkytokinē* - naștere rapidă), numit de Odent **hormonul iubirii**, participă în toate aspectele sexualității feminine și masculine. Acest hormon important este produs de hipotalamus, și se depozitează în hipofiză, iar în situații speciale este propulsat în circuitul sanguin. Fiind și **hormonul altruismului, răspunde de capacitatea omului pentru socializare, joacă un rol important în relația unui cuplu - ejacularea spermei, contracțiile uterului feminin din timpul orgasmului, răspunde de contracțiile uterului pentru naștere, este responsabil cu expulzarea placentei, cu reflexul de expulsie al laptelui, participă în crearea unicei și extraordinarei legături mamă – copil**. Cu mult înaintea nașterii, fătul ”exersează” producerea propriului hormon al iubirii, care **participă indispensabil în echilibrul hormonal al organismului**. La propulsarea spontană a oxitocinei, în consecință de fonul hormonal, nevoia de iubire capătă manifestări felurite.

Durerea travaliului duce la secretarea de endorfine - hormon al plăcerii și analgezic natural, efect de recompensă și reacție protectoare a organismului. De fiecare dată când noi, ca și alte mamifere, facem ceva folositor pentru păstrarea speciei, organismul ne stimulează prin producerea acestui hormon. **Endorfinele sunt responsabile cu secretarea prolactinei. Prolactina favorizează dezvoltarea, ”coacerea” definitivă a plămânilor nou născutului,**

inițiază și susține alăptarea și nevoia mamei de a îngriji copilul. Când nivelul de prolactină crește, efectul oxitocinei se exprimă în dragostea pentru copil. Pentru naștere și restabilirea mamei și copilului după naștere, organismul trebuie să elibereze acest complex hormonal.

Necunoașterea necesităților femeii în naștere a condus spre medicalizarea în exces a nașterii.

Necesitățile esențiale ale mamei și copilului în timpul nașterii pot fi înțelese în limba proceselor fiziologice. Pe lângă toate celelalte funcții, creierul execută funcțiile de glandă cu secreție internă. *Sistemul nervos și sistemul endocrin reprezintă o rețea unică.* Dar producerea hormonilor are loc în cea mai veche zonă a creierului - hipotalamus, hipofiză. Astăzi este cunoscut, că motivul inhibiției în naștere, precum și în alte procese legate de relații sexuale, este neocortexul – scoarța cerebrală. Stimularea acestei zone produce eliminarea spontană de adrenalină (mecanismul ei de acțiune determină punerea rapidă de energie la dispoziția organismului, în cazuri de pericol, pentru supraviețuire prin fugă sau luptă, agresivitate). *Stimularea scoarței cerebrale (limbajul rațional, lumina puternică, dacă femeia simte ca e urmărită cu "ochii străini", monitorizarea prin tehnica electronică, orice îi provoacă sentimentul nesiguranței etc.) încurcă și dăunează nașterii. Atenție! Inhibarea proceselor: actul sexual, naștere și alăptare - provine din excitările scoarței cerebrale. Necesitatea primordială e să nu stimulăm neocortexul!* [1p. 64]

Cercetarea iubirii la nivel molecular este un pas calitativ nou pentru cunoașterea stărilor emoționale ale omului. "Prin acțiunea hormonului iubirii se produce hormonul inimii". **Celulele inimii secretă o substanță intermediară - peptida atrial natriuretică. Pe lângă dirijarea pe cale chimică a tensiunii arteriale, aceasta este și un factor de creștere și protejare a celulelor nervoase.** NGF- (nerv growth factor) *substanță proteică formată din două lanțuri polipeptidice, care influențează dezvoltarea unor neuroni, incluzând pe cei din sistemul nervos simpatic și unii neuroni din sistemul nervos central, precum și a neuronilor senzitivi. Acest factor este necesar pentru dezvoltarea axonilor și de inițierea de noi legături neuronale cu alte celule. Atât inima cât și intestinul îndeplinesc funcții de glande endocrine complexe.* **La etapa actuală e nevoie să depășim viziunea simplistă asupra funcțiilor organelor.** Fiziologii ne dau o înțelegere nouă asupra stărilor emoționale, prin cercetarea interacțiunii dintre substanțele – purtătoare de informații și receptori. **În 1986 Odent introduce termenul mai potrivit – "sistemul psihoneuroimunitarendocrinologic"- acesta evidențiază unitatea de funcții a sistemelor de organe.** [1p. 139]

Iată de ce "ne spune inima" sau "simt cu toate măruntaiele și clocotesc pe dinăuntru" - înțelepciunea populară redă aceste stări cu precizie. **Emoțiile**

neexprimate, oricare n-ar fi natura lor, sunt distructive pentru psihicul și organismul omului.[2p.37]

Un alt termen important propus de Odent este ” **sistem adaptiv primar**”. Cuvântul primar (primul în timp și ca importanță) indică asupra faptului, că sistemul atinge un grad înalt de maturitate destul de repede – **în perioada de la concepere și până la împlinirea unui an de viață**. Și din nou putem apela la înțelepciunea populară : ”Într-o zi crește cât într-un an, într-un an cât în zece”.

Odent confirmă faptul că :*“Cu cât o femeie însărcinată este expusă mai mult la situații care stimulează anxietatea, cu atât mai dificilă va fi nașterea. Un nivel redus de anxietate este, în plus, un factor care favorizează creșterea și dezvoltarea fătului în uter.”* S-a constatat, că durata travaliului este proporțională cu numărul de persoane, care se află în jurul femeii, este mai lungă și mai dificilă.

”Nașterea este un proces inconștient. Derularea unui proces inconștient nu poate fi ajutată. Este important să nu-l stingherim. Întârzierea nașterii poate avea loc datorită prezenței anumitor oameni, sau a reacției lor la ceea ce se întâmplă.” Balanța hormonală a nașterii este deosebit de sensibilă și orice intervenție, oricât de neînsemnată ar părea, strică echilibrul și perturbă procesul. Nașterea naturală, în care nu se încalcă intimitatea femeii, nu se grăbește procesul, nu este încălcat de tot felul de intervenții este o șansa de a ne dezvolta în armonie cu sine și legile Ființei.

Cum este o naștere naturală?

Pentru a oferi câteva **repere asupra nașterii naturale** vom veni cu referințe **din practica moșirii prin metode nemedicale, care asigură, mai întâi de toate, realizarea programului generic din natură.**

Irina Martînova moașă, care a primit prima naștere naturală în apă, **alături de Igor Charkovsky** scrie: *”Nașterea – este cel mai natural proces fiziologic și dacă aici ar exista insuficiențe de elaborare, neamul omenesc s-ar fi stins demult. Noi avem încredere în natură, sau avem încredere în femeie, și ea însăși, are încredere în propriile senzații. Deoarece femeia mamă este o ființă subtilă. Se întâmplă, ca femeia să spună, că știe ziua când a conceput copilul și ține minte, acel moment, când a simțit, că în trupul ei a intrat sufletul. Și cât n-ar fi de trist, dar dezvoltarea actuală a societății, științei și medicinei au ajuns la aceea, că astfel de trăiri subtile ale femeii sunt denumite în cel mai bun caz nevroze, iar în cel mai rău – fantezie bolnavă.*

Oamenii au uitat - omul este o creație atât de armonioasă încât potențial, el are capacitatea de a comunica cu Creatorul său. Acest lucru are loc prin rugăciune.”[3 p. 14]

În continuare vom selecta câteva repere **din practica lui Mikhail Fomin** medic de familie, ”moașă” spirituală, care primește nașterile naturale pe parcursul a 24 de ani.

”Inițierea nașterii este o nevoie acută conștientizată, în același timp, de două ființe – viitoarea mamă și copil.” [2 p. 65]

”În procesul nașterii femeia este centrul universului, ea prezintă măsura a tot ceea ce se întâmplă și protagonistă principală. Acest rol îi impune și o responsabilitate corespunzătoare.” Dacă în timpul sarcinii a reușit să stabilească un contact profund cu copilășul său, acest fapt îi va ușura cu mult travaliul și-i va servi pentru toată viața viitoare. Femeia poate să reacționeze adecvat la solicitările din mediul înconjurător și totodată este în ”altă lume”.

”Schimbarea formei, inevitabil conduce spre transformarea ulterioară a conștiinței.” Derularea procesului nașterii este reglementată de natură. Femeia nu-l poate controla, dar poate să se dedice total, să fuzioneze cu el și să accepte tot ce se întâmplă. Acum se trezesc toate instinctele și calitățile ”animalice”, care erau până la acest moment suprimate. Observându-se pe sine însuși în procesul nașterii, ar putea să se cunoască mai mult decât în tot timpul vieții trăite. În timpul nașterii e important a se oferi considerație ” *actului de creație liberă a femeii, sprijinit delicat și corespunzător de acei, pe care femeia îi alege pentru susținere.*”[2 p.76]

Comportamentul femeii, ar trebui să se manifeste natural o sută de procente... Cu cât mai multă sexualitate este în procesul nașterii, cu atât se produce o cantitate mai mare de endorfine, în mod ideal, toată durerea se convertește în plăcere, iar momentul în care copilul iese din canalul de naștere, este însoțit de un orgasm adevărat. Așa se întâmplă foarte rar. Se vede că o astfel de naștere e un merit deosebit.

Actul creației nu suportă restricții și constrângeri, chiar dacă suntem motivați de cele mai bune aspirații... „*Ținem să accentuăm atenția multor asupra aceluia minim, de care are nevoie femeia, în cele mai frecvente cazuri, ca să se simtă în siguranță, să se relaxeze: mângâierea, un sărut, privirea liniștită, cuvinte de încurajare - este tot, de ce are nevoie, pentru o naștere naturală blândă.*”[2 p.78]

Primele 6 ore, primele 7 zile după însemnătatea lor pentru toată viață sunt echivalente nașterii.

”Intensitatea percepției informației în primele clipe de viață este foarte înaltă. Acest fapt este condiționat de necesitatea acută de adaptare la noile condiții de existență cu scopul de a o continua.” [2 p.105] ” **Concepția despre sănătatea inițială” a fost elaborată de Mihail Fomin și expusă la congresul vracilor în anul 2000, la Moscova. Această abordare arată că: ”Sănătatea este inițială. Mai desfășurat - sănătatea, ca stare de confort fizic, fiziologic și psihic este firească pentru om și decurge din armonia lumii. Omul se naște absolut sănătos, plin de puteri și pregătit pentru a se împotrivi oricăror factori dăunători. Cu condiția păstrării potențialului primit la naștere, omul poate exista în învelișul său fizic atâta timp, cât dorește. Procesele de îmbătrânire sau**

moartea nu sunt legate de boli și sunt inițiate de om cu scopul de a se elibera de forma fizică.”

Astfel, în perioada de după naștere, se întărește capacitatea noastră de a iubi și ”putem pune fundamentul și crea condiții de dezvoltare corectă și armonioasă a omului, sau putem distruge totul, și facem din copil un potențial invalid.” [2 p.89]

Anturajul, timpul, nivelul de siguranță, starea minții, inimii și sufletului mamei, primul schimb de priviri, primele atingeri, dacă nu-i încurcă nimeni să-și asculte reciproc respirația, vocea, contactul piele la piele, dacă mirosul mamei, sau al copilășului nu este perturbat în nici un fel, alăptarea în prima oră de viață – din aceste lucruri simple pornește viața unui om integru, capabil de a iubi și speranța noastră pentru viitor.

Care este importanța apei în naștere?

Apa îmblânzește nașterea, ușurează procesul pentru mamă și diminuează trauma nașterii pentru copil. Astfel, *nașterea în apă este cruțătoare pentru creierul copilului, îmbunătățește alimentarea placentară în procesul nașterii, în apă caldă crește elasticitatea țesuturilor, este un fel aparte de anestezie naturală, fără narcotice și condiție pentru restabilirea eficientă a copilului după stresul nașterii.*[3 p. 46] Fiind în Moldova, în 1984, într-o conversație cu o bătrânică de 80 de ani, Irina Martînova s-a încredințat că ”*metodele populare sunt cele mai fidele. Totul a fost testat de practica vieții și rămânea spre folosire ceea, ce ajută cu adevărat.*” Citez bătrânică: ” *A, parca-ți descoperit America, noi înainte totdeauna făceam așa. Când femeia apuca să nască, o așezam în covată, îi acopeream pântecul cu petici și o stropeam cu apă, ca să-i fie mai ușoare durerile facerii.*” [3p.46]

Sora MorningStar, moașă tradițională, în articolul ”Dreptul la naștere” scrie: ”*Fiecare femeie, care naște după propriile instincte, păstrează și transmite cea mai înaltă înțelepciune a speciei pe această planetă. E nevoie să se gândească de o mie de ori înainte de a deranja femeia, de o priva de puteri și de ai slăbi instinctul. Ea e o ființă sfântă. Ea suntem noi.*”[4 p.9] **Prototipul tuturor felurilor de manifestare a iubirii este - dragostea maternă.** De aici vine dragostea tatălui, dragostea de părinți, dintre frați, trupească sau romantică, nemaivorbind de iubirea pentru țara natală, omenire, compătimitare și grijă pentru Mama – Pământ.

”*Oamenii merită dreptul să nască în condiții firești pentru ei, simțindu-se în siguranță, alături de cei apropiați... Nu e de mirare, că dreptul la naștere a devenit un drept politic. Dar mai înainte de toate, este o chestiune foarte personală.*” [4 p.9]

Care este rolul femeilor ajutoare în nașteri? Cine este moașă sau doula?

Moașa este Femeia Mamă – prototipul omului, alături de care ne simțim în siguranță, care nu ne va examina, sau critica.

Măsura cu care se poate aprecia - cât de potrivită este o femeie pentru a fi moașă sau doula - este experiența de mamă și nașterile ușoare. *”Calitatea de aș-i modela propria stare de conștiință concomitent cu femeia care naște, în întregime corespunde înțelegerii noastre asupra fiziologiei nașterii. O moașă, sau doula trebuie să poată să se roage, să pătrundă adânc rugăciunea, să nu deranjeze femeia, cum ar face-o aceea, care și-a atribuit rolul de specialist și conduce nașterea, sau rolul supraveghetorului.”* **Rugăciunea este o modalitate de a ne întoarce spre rădăcinile noastre. Rugăciunea și nașterea sunt evenimente intime profunde, care prin esența lor izolează omul de societate.** [1 p. 120]

De ce omul contemporan întâmpină tot mai multe dificultăți în trăirea și manifestarea iubirii, la naștere și în perioada alăptării? Cum ne amenință excesul de raționalitate?

Cultura reflectă neînțelegerea necesităților femeii și copilului în naștere, după naștere și-n prima perioadă de viață. Cea mai mare parte a femeilor devin mame fără a produce acest ”cocktail” de hormoni ai iubirii. Oamenii sunt năcuți de informații medicalizate și afirmații argumentate științific, deseori nu mai putem reacționa firesc la situații de viață. Iar pentru a realiza o astfel de ordine a lumii, s-a recurs la folosirea fricii. Aceste frici raționalizate cu iscusință, o fac pe femeie să accepte manipulările, care vin în contradicție cu firea femeii, cu instinctele și reacțiile propriului organism și prezintă pericol pentru ea și copil.

Pentru a depăși frica *”...femeia trebuie să se întoarcă la sine să găsească cauza fricii sale. Frica este neîncrederea în Dumnezeu.”*[3p.58]

Sarcina și Nașterea, Perioada sensibilă sunt procese absolut normale, naturale, nu sunt o afecțiune ce necesită tratament. Odată ce se realizează acest lucru, ar trebui să devină evident, că **prezența unui medic la naștere trebuie să se facă doar în cazuri speciale.** Medicul este un specialist în patologie. Mai mult de 70 de ani, din an în an, sunt elaborate și perfecționate metodologii de menajare a nașterii cu medicamente, de pe poziția argumentată științific – ”spre binele femeii și fătului”. Cea mai des întâlnită consecință a nașterii medicalizate este, că **mama simte că i s-a “furat” nașterea**, că momentul acesta, care ar fi trebuit să romană în amintirea ei pentru totdeauna, s-a trivializat, a fost “îngropat” sub mormanul de termeni medicali și de proceduri care i s-au aplicat, deseori fără o minimă informare anterioară.[5]

În condițiile spitalizării, femeia este sustrasă din intimitatea ei. Michel Odent numește acest fapt **”agresivitate obstetricală”**. Majoritatea acțiunilor agresive, din perspectiva femeii în travaliu, sunt prescrise de instrucțiuni și regulamente fundamentate din poziții științifice. Ei consideră sincer că ajută, însă de fapt stingheresc armonia procesului firesc cu toate efectele pe termen scurt și lung.

Majoritatea societăților cu un nivel înalt de civilizație sunt similare prin strategia lor de supraviețuire: **dominația asupra naturii și puterea asupra altor societăți umane**. Aceste **culturi civilizate** au atins acest nivel **prin dezvoltarea**, cu succes, a **potențialului agresivității** în oameni.[1.p 48] Unele informații din **"Banca de date a sănătății primare"** se referă la cercetări calificate ca "incorecte politic". Acestea, reflectă impasul epidemiologic "Cul-de-sac epidemiology" (epidemiologia studiază geneza stărilor de sănătate a organismului, boli și comportament, ce țin de influența mediului înconjurător și stil de viață). **"Epidemiologii cercului vicios"** se referă la **fenomene, a căror premiză**, după cum o numește Michel Odent, este **"alterarea capacității de a iubi"**, de a se iubi pe sine sau pe ceilalți. Exemple tipice de forme ale "alterării capacității de a iubi", provocate de clipele de dinainte, din timpul sau de după naștere, sunt **infracționalitatea juvenila, sinuciderile** (sinuciderile au loc doar la indivizii cu neocortex prea mare, sau prea dominant, pentru ca creierul nostru primitiv nu concepe așa ceva), **toxicomania, anorexia mentală și autismul, operații plastice etc.** Sunt **efecte secundare provenite din cezariană - ca o modalitate planificată de naștere; administrarea unei perfuzii cu oxitocină artificială, pentru a grăbi, ori induce travaliul; anestezia, forcepsul și vacuumul, monitorizări electronice nejustificate ș.a.** Ar putea omenirea să supraviețuiască în pofida acestei stări de lucruri? [1p.41]

Cunoașterea iubirii ar putea să formeze un nivel nou de conștiință, făcând să reexaminăm total așteptările noastre pentru civilizație. Pentru mulți oameni de știință "oglină este spartă" cum ajungem la integritate? **"Este evident: multor specialiști din domeniul nașterii le este complicat să judece la nivelul civilizației. Ei deja nu mai posedă acea cunoștință intuitivă, care se mai păstrează încă la multe femei și la unii bărbați... În era Cunoașterii științifice a iubirii, Omenirea a obținut cheile pentru ieșire la noi strategii de supraviețuire. Apariția Omului Ecologic nu este o utopie."** [1 p. 165]

Ființa se descoperă în situațiile limită, iar nașterea este acel proces, prin care trecem toți. Suntem marcați, într-un fel anume, aici stă ascuns potențialul pentru viață. Demnitatea omului și viața Lumii, țin de ceea, ce alegem pentru copii noștri, **câtă considerație oferim nevoii lor pentru viață autentică și viitor.**

Bibliografie:

1. Оден Мишель, Научное познание любви, М.: Междунар. shk. традиц. Акушерства, 2009, 212 с.;www.michelodent.com
2. Фомин Михаил, Рождение нового человека, Одесса: ООО «ИНВАЦ», 2011, 160 с.;<http://m-fomin.ru>

3. Мартынова Ирина, Родиться по собственному желанию. Летопись повивального дела, СПб: РХГА, 2011, 440 с.; www.povituha.ru/writeus.php
4. MornigStar Право на рождение// Midwifery Today, вып. 94, 2010, Роды – вопрос прав человека, с. 9.; www.midwiferytoday.com
5. Pericolele nașterii medicalizate excesiv. [//http://clubulbebelusilor.ro/articol/343/pericolele-nasterii-medicalizate-excesiv.html?page=all](http://clubulbebelusilor.ro/articol/343/pericolele-nasterii-medicalizate-excesiv.html?page=all)

VINUL ȘI FILOSOFIA

Canțir Rodica, studentă FTMIA

Dacă ar fi să reunim într-un tot ceea ce religiile, mitologiile, filosofiele lumii au cugetat și mărturisit despre originea, esența, materia și rolul viței-de-vie și a vinului de-a lungul timpurilor, am fi în fața unei adevărate biblioteci în care inițiat și profan putem găsi nesfârșite satisfacții de meditație și educație, minunate prilejuri de încântare estetică, dar și de înfiorare metafizică.

O să încerc să deschid „cărțile vinului” ca să aflăm că există o bogată mitologie a viței-de-vie și a vinului la majoritatea popoarelor antice, cu zei sau personaje titulare, precum: Noe la asirieni, Osiris la egipteni, Sabazios la traci, Dionysos la greci, Bacchus la romani etc. În cadrul sărbătorilor închinat lui Dionysos, bunăoară, vinul reprezenta nectarul și ambrozia, băutura zeilor.

În religia creștină vinul simbolizează și dăruiește bucuria, puritatea și viața, fiind băut într-un cadru ritualic. Pâinea și vinul, elemente și alimente esențiale ale existenței trupești, se transfigurează în elemente liturgice, purtând către sacru și mântuire. Vinul este oferit celor însetați cu îndemnul lui Isus: „Beți dintru acesta toți! Acesta este sângele meu.” devenit prin euharistie element al sacrificiului suprem pentru iertarea păcatelor. Iar „pâinea cea de toate zilele” aduce omului speranța mântuirii și reface legătura cu izvorul binefăcător al credinței.

Nici dimensiunea filosofică a vinului nu e mai puțin ilustrată în devenirea istorică a omului. Deși două entități structural diferite - vinul fiind materie, iar filosofia - spiritualitate, ele au conviețuit încă din Grecia antică, ca să dăm numai un exemplu unde vinul era consumat numai în grup, fiind considerat pe atunci băutura prin excelență nobilă, permisă doar anumitor categorii privilegiate, a aprins spiritele erudite, contribuind astfel, în felul său, la nașterea filosofiei propriu-zise. Acest consum împreună a fost denumit symposion, constituind un